

УДК 811.161.2'373.233

СЕРГІЙ ЛУК'ЯНЕНКО

(Харків)

СТАНОВЛЕННЯ ЛІНГВІСТИЧНОЇ ІННОВАТИКИ: ПОНЯТІЙНО-ТЕРМІНОЛОГІЧНИЙ ТА КОНЦЕПТУАЛЬНИЙ ЧИННИКИ

Ключові слова: еволюція мови, інновація, інноваційні процеси, лінгвістична інноватика, неологізм, неологія.

Усі наявні лінгвістичні дисципліни та спеціалізації з'явилися на певному етапі становлення науки про мову. Спроби осягнути сутність того чи того мовного явища може залишатися складовою частиною одного з наявних розділів або еволюціонувати в окремий напрямок. Вважаємо, що це повною мірою стосується проблематики, пов'язаної з еволюцією мови. Різномасштабні дослідження інноваційних процесів та їхніх наслідків у мові доцільно об'єднати в межах напрямку з робочою назвою «лінгвістична інноватика». Аргументи на користь його виділення, а також визначення в системі координат сучасної лінгвістики умовно поділяємо на *понятійно-термінологічні* та *концептуальні*, усвідомлюючи при цьому їхню взаємозумовленість.

Проблематика, пов'язана з розвитком мови, була й залишається одним із провідних аспектів світової та вітчизняної лінгвістики. Поняття мовного розвитку або *мовної еволюції* охоплює *появу нового* на всіх рівнях, *втрапу колишніх одиниць та явищ, зміну статусу* елементів, а також *внутрішньомовні та зовнішні фактори*, завдяки яким здійснюються зазначені трансформації. За влучним зауваженням Є. Карпіловської, одним із найактивніших виявів мовної динаміки виступають *інноваційні процеси* [6, с. 3]. Мовноінноваційні студії від зародження основних лінгвістичних традицій зводилися, переважно, до *фіксації інновацій* (як правило, лексичних), їхньої *оцінки* та окремих спроб *вироблення підходів та засад творення нового*. Однак до середини минулого століття такі дослідження не мали системного характеру та спадковості: можна говорити лише про цікаві та адекватні *ідеї* більш або менш розроблені *пропозиції*, публіцистичну, або, в кращому разі, подібну до наукової *полеміку* стосовно шляхів розвитку тих або тих мов, а також *практичні кроки* в напрямку пошуку й визначення нових мовних елементів. Друга половина ХХ ст. стає часом різномасштабних неологічних студій, а на межі 1970–1980-х рр. висловлено ідею об'єднати вивчення нових явищ лексико-фразеологічного рівня у спеціальний напрямок із робочою назвою «неологія». На 1980–90-і рр. припадає її оформлення як окремої лінгвістичної дисципліни, починається виділення конкретних напрямків та методів вивчення неологізмів. Дослідники 2000-х рр. дедалі частіше висловлюють переконання щодо остаточного становлення неології як окремого розділу мовознавства. Наприкінці ХХ та, особливо, на початку ХХІ ст. у багатьох неологічних працях з'являються вказівки (іноді підкріплені аргументами) на розширення сфери компетенції неології: йдеться про комплексне вивчення змін усіх рівнів мовної системи. Однак і станом на сьогодні майже

відсутні пропозиції щодо оформлення спеціалізованого розділу, який би об'єднав усі подібні пошуки під назвою «лінгвістична інноватика». З відомих нам робіт згадаємо лише власне дисертаційне дослідження [13] та доповідь Є. Редька [21] зі згадкою про «словотвірну інноватику».

Зважаючи на сказане, *мету* розвідки вбачаємо у детальному аналізі чинників, які вказують на формування в межах сучасної лінгвістичної науки окремого сегмента, пов'язаного з дослідженням нових мовних явищ, процесів, одиниць.

Першим серед *понятійно-термінологічних чинників* розглянемо функціонування лексеми «інновація» в сучасних неологічних розвідках. Ще в 1970–80-х рр. В. Гак, Н. Котелова, Р. Намітокова, Я. Рашкевич, інші науковці визначають «зону відповідальності» неології як комплексне дослідження та опис нового у словниковому складі мови. Причому вже в 1980 р. О. Сенько звертає увагу на невідповідність терміна «неологізм» вимогам щодо спеціальних найменувань, рекомендуючи застосовувати його тільки на позначення нових лексичних одиниць, пропонуючи користуватися терміном «інновація» зі значенням «недиференційоване позначення всіх нових елементів мови» [23, с. 7–8]. Сьогодні важко оцінити реальний вплив зазначеної пропозиції, особливо зважаючи на те, що в українській лінгвістиці термін «інновація» на позначення нового мовного явища синтаксичного рівня М. Жовтобрюх уживає ще 1968 р. [4, с. 16]. Точно можна констатувати, що з 70-х рр. ХХ ст. славістичні студії, пов'язані з мовною динамікою, все більше «обслуговуються» словом «інновація» і словосполученнями на його основі.

У наш час, за спостереженням Т. Пристайко, науковці все частіше звертаються до родового поняття «інновація» з «цілим арсеналом видових понять» [18, с. 42]. Урізноманітнюється номенклатура термінологічних сполучень; спостерігається масове синонімічне вживання термінів «неологізм» та «інновація», а також відповідних терміносполучень у межах одного тексту. У цьому можна переконатися, зустрічаючи в роботі Н. Стратулат конструкції «іменникові інновації», «дієслівні неологізми», «інноваційні віддієслівні утворення», «дериваційну неологізацію» й чимало інших подібних фактів [24]. Показовим вважаємо й те, що об'єктом цього дослідження визначено «інноваційні входження», а предметом – «дериваційні та семантичні неологізми». Причому в деяких випадках коректніше говорити вже не про синонімію, а про явне домінування терміна «інновація». Так, у Є. Редька спостерігаємо «лінгвальні інновації», «відарготичні інновації», «інноваційні явища», «інноваційні тенденції», «інноваційне словотворення», «словотвірні інновації» тощо [21].

Однак змушені констатувати, що й у сучасних розвідках не відбулося остаточної узуалізації терміна «інновація» та його похідних. Наприклад, відомий український філолог Н. Клименко при висвітленні проблеми інтелектуалізації сучасної української мови у 2008 році користується лише традиційними назвами «неологізм», «новотвір», «неолексема» [9]. Так само зовсім не містить терміна «інновація» та його компонентів стаття російської дослідниці Л. Рацибурської, присвячена особливостям синтагматики дериваційних основ та афіксів у новоутвореннях сучасних російських ЗМІ (2013 р.) [19]. Подібні приклади непоодинокі, що, на наш погляд, пояснюється такими причинами: а) відносно «молодою» є сама практика неологічного термінотворення, й тому деякі науковці вважають, що вона не потребує

серйозних змін; б) для більшості таких студій характерна лексико-фразеологічна локалізація; в) тривалим періодом усвідомлення переваг нового, у тому числі в номінативному аспекті.

Ще одним *понятійно-термінологічним чинником* виступає більш ніж столітня практика використання поняття інновації та відповідного терміна при вивченні загальних питань розвитку мови. Молодограматики, неолінгвісти, Ф. де Соссюр, А. Мейє, Е. Косеріу та багато інших класиків світової лінгвістики застосовували лексему «інновація» на позначення нових мовних явищ та їхніх наслідків як зручну універсальну назву. Щоправда, статус терміна, його семантичне наповнення тривалий час залишаються певною мірою неусталеними, дискусійними. Наприклад, Е. Косеріу розуміє інновацію як явище *мовленнєве*, пропонуючи для *системи мови* подібне, але інше поняття «мовної зміни» [11]. Однак така «дискусійність» не стала на перешкоді узуалізації поняття й терміна «інновація» в європейському мовознавстві ХХ ст., що сприяло його появі у вітчизняних порівняльно-історичних, типологічних, загальнолінгвістичних студіях 1950–60-х рр. Протягом наступних десятиліть спостерігається помітне поширення лексеми «інновація» та словосполучень на її основі не лише в текстах наукових розвідок, але й у їхніх назвах (А. Банклав, О. Озолінь, А. Пархоменко, Л. Ткаченко та ін.). Особливо відзначаємо появу збірників наукових праць «Інновації на різних мовних рівнях», виданих у 1978 р. та 1982 р. філологами Латвійського державного університету ім. П. Стучки.

Сутність третього *понятійно-термінологічного аргумента* полягає в тому, що термін «інновація» – міждисциплінарний, а відповідне поняття є доконаним фактом терміносистем економіки, соціології, психології, педагогіки, філософії, бібліотечної справи тощо. У сучасній науковій парадигмі виділяють, як мінімум, соціально-економічну, кадрову, психологічну, педагогічну, філософську, бібліотечну інноватику, об'єктом яких стають нововведення та їхні наслідки у сфері компетенції кожної зі згаданих наук. Напрацювання цих напрямків наукового пізнання світу у сфері «власних» інновацій, досвід вивчення принципів, законів і закономірностей інноваційних процесів, моделі та методи опису виступають потенційним чинником впливу на різноаспектні дослідження мовної еволюції.

Становлення нового напрямку безпосередньо пов'язане з усвідомленням *об'єкта дослідження, мети й завдань, проблематики*, а також *статусу* в межах відповідної галузі знання. Все це можна кваліфікувати як *визначення загальної концепції*. Спроба застосувати цей чинник до лінгвістичної інноватики дає такі попередні результати. Почнемо з того, що тривалий час помітна частина досліджень мовної динаміки пов'язувалася з неологією та неографією. Але в загальній концепції вказаних напрямків навіть на межі ХХ–ХХІ сс. залишається багато дискусійного й неузгодженого. Аналіз праць попередніх десятиліть не дає підстав для висновків щодо її остаточного оформлення.

Почнемо зі *статусу неології* в системі координат вітчизняної лінгвістики. Одна з перших дефініцій з'являється у статті В. Гака, присвяченої огляду сучасної французької неології (1978 р.): її названо *особливою галуззю мовознавства* без подальшої конкретизації [2, с. 37]. Через два роки (1980 р.) О. Сенько констатує виділення неології в *особливий розділ лексикології* як доконаний факт [23, с. 3]. У подальшому визначення неології варіюють від *нової галузі*

мовознавства у Я. Рашкевич [20, с. 126] до лінгвістичної дисципліни «зі своїм науковим апаратом і своєю історією» у Р. Намітокової [15, с. 5]. Ситуація характерна і для 1990-х рр.: С. Алаторцева називає перший розділ дисертації «Неологія як складова частина лексикології», але у вступі уточнює, що російська неологія, разом із французькою, порівняно з іншими традиціями найбільш теоретично розвинені, *самостійні частини лексикології* [1]. Таким чином, у другій половині ХХ ст. статус неології залишається невизначеним, що загалом характерне для становлення будь-якого напрямку. Можна лише умовно виділити три підходи: а) автономний, самостійний розділ лексикології; б) окрема лінгвістична дисципліна; в) особлива галузь мовознавства, що опікується дослідженням нового в системі мови, із дещо незрозумілим статусом.

У 2000-х рр. переважають міркування щодо оформлення неології як окремого розділу мовознавства або, принаймні, останніх кроків у цьому напрямку. Так, у роботах Є. Карпіловської, Л. Попко, багатьох інших дослідників ідеться про *окрему галузь* сучасного мовознавства. Однак якщо для Ж. Колоїз уже у 2007 р. неологія перебуває у статусі *науки, що відбулася*, оскільки «має свій науковий апарат, свою історію та свої перспективи розвитку» [10, с. 30], то Т. Пристайко у 2009 р. називає неологію *порівняно молодого наукою*, що займається дослідженням мовних новоутворень [18, с. 40]. Визначення неології як *науки про неологізми* з окремими напрямками потрапляє і до навчальної літератури [17, с. 6–7].

Існує й інший погляд стосовно статусу неології. Характерним його виявом стають слова О. Кубрякової про те, що неологію *не можна вважати самостійною лінгвістичною дисципліною і тим більше наукою* [12, с. 5]. Такі міркування фактично зводяться до пропозиції розглядати її лише як особливий розділ лексикології. Вважаємо, що невизначеність у статусі неології прямо чи опосередковано пов'язана з різними поглядами стосовно її об'єкта дослідження, завдань і проблематики.

За нашими спостереженнями, проблематика неологічних студій початку ХХІ ст. еволюціонує в напрямку охоплення всіх аспектів мовного розвитку та його наслідків. Тому *об'єктом* вивчення неології все частіше називають *інновації* – «зміни на різних мовних рівнях», виділяючи серед них лексичні, морфемні, словотвірні тощо [8, с. 229]. Фіксування уваги безпосередньо на інноваціях може бути й відсутнім, але об'єкт неології все одно визначається як «зміни в системі мови і в способах її функціонування» [5, с. 149]. Загалом погоджуючись із таким розумінням неології, зауважимо, що прив'язка до всієї мовної системи дещо дисонує з багаторічною практикою її співвіднесення тільки з одним, лексико-фразеологічним сегментом. Є. Карпіловська пояснює використання назви «неологія» *пріоритетною увагою до лексичних інновацій*, тому що оновлення слова «відкриває перспективи для виявлення нового в його написанні, формальній і семантичній структурі», а також «найоперативніше реагує на потреби мовної практики в означуванні нових явищ, реалій, понять дійсності, нові оцінки мовцями вже відомих об'єктів тощо» [7, с. 47]. Така «подвійність» має місце і в галузі лексикографічної фіксації нового: за словами дослідниці, стан оновлюваних ділянок українського лексикону моделюється за матеріалами комп'ютерного фонду *інновацій* у сучасній українській мові (КФІ) [7, с. 47].

Зміна об'єкта дослідження від неологізмів до різнорівневих інновацій, а отже й чинників, що впливають на їхню появу та узуалізацію, за логікою розвитку подій, має привести до трансформації назви відповідного розділу лінгвістичної науки. Поки що цього не відбулося, однак у деяких мовноінноваційних працях уже спостерігаємо поступовий дрейф у напрямку перейменування неології на інноватику. Так, О. Сенько у 2000 р., вивчаючи неологізацію в сучасній російській мові ХХ ст., вже в назві зауважує її *між-рівневий аспект*, а об'єктом дослідження називає «*інновації російської мови, пов'язані з розвитком та вдосконаленням її багаторівневої системи під впливом певних екстра- та інтралінгвальних факторів*» [22].

Одним із виявів *концептуального чинника* стає корегування *проблематики* студій, що традиційно вважалися неологічними: посилюється увага до «інноваційних процесів» як одного з найактивніших виявів мовної динаміки, а значить і загальних тенденцій розвитку мовної системи або її окремих рівнів [6, с. 3]. Перенесення акцентів саме на інноваційні процеси виразно виявляється на рівні заголовків наукових праць, які за своєю сутністю у концентрованому вигляді виражають авторське бачення проблеми. Об'єктом дослідження все більше стають «інноваційні процеси» (В. Вернигора, О. Дьолог, Л. Дядечко, Д. Мазурик, Е. Павлюк, О. Стишов), «інноваційні тенденції» (В. Байрак, Н. Голікова, Ю. Шепель) і навіть «інноваційні зсуви» (Н. Голікова). Зауважимо, що зміщення акцентів від інновацій до багатоаспектних інноваційних процесів цілком закономірне, зважаючи на той факт, що увага до цієї проблематики сягає зародження основних лінгвістичних традицій. У Європі традицію наукового вивчення механізмів мовного розвитку започатковують давньогрецькі мислителі – йдеться, насамперед, про відому «теорію найменування». За нашими спостереженнями, викладеними у [14], у діалозі Платона «Кратіл» наявні всі атрибути наукової розвідки: постановка питання, проведення дискусії-обговорення, створення метамовного апарату, укладання конкретних інструкцій щодо здійснення номінації тощо. Щоправда, в межах античної традиції ще відсутнє цілісне уявлення про мовну еволюцію та інноваційні процеси, помітні інші лакуни теоретичного й прикладного характеру. Зазначені питання актуальні й для нашої доби, а отже здобутки стародавніх греків слід оцінити належним чином. Особливо з огляду на те, що протягом тривалого часу аж до другої половини ХІХ ст. такі дослідження були поодинокими й епізодичними, за винятком відомої спроби В. фон Гумбольдта та його послідовників сформулювати теорію мови з акцентом на її «діяльнісному», динамічному характері. У другій половині ХІХ ст. молодограматика намагаються окреслити загальну картину розвитку мовних форм, уводячи у зв'язку з цим поняття новоутворення мовних форм узагалі та звукових інновацій зокрема. На межі ХІХ–ХХ сс. П. Фортунатов та І. Бодуен де Куртене почали націлювати своїх учнів на пошуки «сил і законів» мовної еволюції, на виявлення причинно-наслідкових зв'язків [3, с. 6]. Протягом 1920–30-х рр. інноваційний напрямок інтенсивно розвивається, насамперед у роботах неолінгвістів, А. Мейє, Ж. Вандрієса, інших представників зарубіжного й вітчизняного мовознавства. Є. Поливанов узагалі пропонує виділити *вчення про еволюцію мови* в окремий розділ загального мовознавства під назвою «лінгвістична історіологія» [16, с. 47]. Ідея все більше знаходить відгук і в працях сучасних дослідників: С. Алаторцева припускає, що створення загальної теорії неології можна розглядати в контексті

формування загальної теорії мовної еволюції [1, с. 90], а в дисертаційному дослідженні Н. Струтулат першим завданням заявлено розгляд основних теоретичних засад розвитку та вдосконалення мови, а також визначення базових явищ і понять, пов'язаних із мовною еволюцією [24, с. 3]. Отже, другу половину ХХ ст. – початок ХХІ ст. визначаємо як час інтенсивного вивчення причин і наслідків появи нового в мові на всіх рівнях, а також прогнозування й моделювання мовних інновацій.

Проведений аналіз аргументів понятійно-термінологічного та концептуального спрямування дозволяє зробити попередній висновок: на базі неології відбувається оформлення нового розділу мовознавства, який потенційно може об'єднати всі дослідження інноваційних процесів у системі мови – *лінгвістичної інноватики*. Перед науковцями, які виявлять бажання працювати в межах цієї парадигми, постають завдання максимально можливого узгодження всіх дискусійних аспектів, розмежування «сфери інтересів» з історією мови та її окремих підсистем, формування надійного методологічного підґрунтя майбутніх досліджень, ширшого залучення здобутків досліджень інновацій інших галузей пізнання довкілля.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Алаторцева С. И. Проблемы неологии и русская неография : дис. ... докт. филол. наук : 10.02.01 / Светлана Ивановна Алаторцева. – С.-Пб., 1998. – 317 с.
2. Гак В. Г. О современной французской неологии / В. Г. Гак // Новые слова и словари новых слов. – Л., 1978. – С. 37–52.
3. Журавлёв В. К. Внешние и внутренние факторы языковой эволюции : [моногр.] / В. К. Журавлёв ; отв. ред. Ю. Д. Дешериев. – М. : Наука, 1982. – 238 с.
4. Жовтобрюх М. А. Українська літературна мова в радянський час / М. А. Жовтобрюх // Мовознавство. – 1968. – № 6. – С. 3–16.
5. Карпіловська Є. А. Вплив інновацій на стабільність мовної системи : регулятори системної рівноваги / Є. А. Карпіловська // Мовознавство – 2008. – № 2–3. – С. 148–158.
6. Карпіловська Є. А. Зміни в структурі сучасної української мови та можливості їх моделювання / Є. А. Карпіловська // Українська мова. – 2011. – № 2. – С. 3–18.
7. Карпіловська Є. Інновації в сучасній українській мові: чинники появи та тенденції усталення / Є. Карпіловська // Rocznik Slawistyczny. – Т. LVIII, Wrocław, 2009. – S. 47–66.
8. Кислюк Л. Функціонування та словотвірний потенціал неозапозичень у сучасній українській мові / Л. Кислюк // Вісник Прикарпатського національного університету ім. В. Стефаника. Філологія. – 2007. – Вип. 15–18. – С. 228–231.
9. Клименко Н. Ф. Диференційні та інтеграційні процеси в лексиці та словотворенні сучасної української мови / Н. Ф. Клименко // Мовознавство – 2008. – № 2–3. – С. 136–147.
10. Колоїз Ж. В. Українська оказіональна деривація : [моногр.] / Ж. В. Колоїз. – К. : Акцент, 2007. – 311 с.
11. Косериу Е. Синхрония, диахрония и история / Е. Косериу ; пер. с исп. И. А. Мельчука // Новое в лингвистике. – М., 1963. – Вып. 3. – С. 143–343.
12. Кубрякова Е. С. Неология: проблемы и перспективы / Е. С. Кубрякова // Материалы научной конференции «Проблемы английской неологии». – М. : МГЛУ, 2002. – С. 5–11.
13. Лук'яненко С. С. Лексико-словотвірні інновації в українському соціально-політичному назовництві : дис. ... канд. філол. наук : 10.02.01 / Лук'яненко Сергій Станіславович. – Х., 2009. – 208 с.
14. Лук'яненко С. С. Зародження лінгвістичної інноватики в парадигмі античної теорії найменування / С. С. Лук'яненко // Вісник Харківського національного університету ім. В. Н. Каразіна. – 2014. – № 1127 : Сер. Філологія. – Вип. 71 – С. 100–106.
15. Намитокова Р. Ю. Авторские неологизмы: словообразовательный аспект / Р. Ю. Намитокова. – Ростов н/Д : Изд-во Рост. ун-та, 1986. – 160 с.

16. Поливанов Е. Где лежат причины языковой эволюции / Е. Поливанов // За марксистское языкознание : сборник популярных лингвистических статей / Е. Поливанов. – М. : Федерация, 1931. – С. 36–53.

17. Попова Т. В. Неология и неография современного русского языка : учеб. пособие / Т. В. Попова, Л. В. Рацибурская, Д. В. Гутунава. – М. : Флинта ; Наука, 2005. – 168 с.

18. Пристайко Т. С. О метаязыке современной неологии / Т. С. Пристайко // Лексико-грамматические инновации в современных славянских языках : Материалы IV Международной научной конференции (Днепропетровск, 9–10 апреля 2009 г.); сост. Т. С. Пристайко. – Днепропетровск : Пороги, 2009. – С. 40–44.

19. Рацибурская Л. В. Особенности синтагматики деривационных основ и аффиксов в новообразованиях современных российских СМИ / Л. В. Рацибурская // Лексико-грамматические инновации в современных славянских языках : VI Международная научная конференция (Днепропетровск, ДНУ имени Олеся Гончара, 22–23 апреля 2013 г.) : материалы / составитель Т. С. Пристайко. – Днепропетровск : Нова ідеологія, 2013. – С. 258–261.

20. Рашкевич Я. К. Неология и неография / Я. К. Рашкевич // Неологизмы в лексике, грамматике и фонетике : сб. науч. тр. / отв. ред. Л. П. Олдырева. – Рига : ЛГУ им. П. Стучки, 1985. – С. 126–130.

21. Редько Є. О. Мовні інновації й арго: словотвірний аспект / Є. О. Редько // Лексико-грамматические инновации в современных славянских языках : VII Международная научная конференция (Днепропетровск, ДНУ имени Олеся Гончара, 2–4 апреля 2015 г.) : материалы / сост. Т. С. Пристайко. – Днепропетровск : Нова ідеологія, 2015. – С. 139–141.

22. Сенько Е. В. Неологизация в современном русском языке конца XX века : Межуровневый аспект : дис. ... докт. филол. наук : 10.02.01 / Елена Викторовна Сенько. – Волгоград, 2000. – 430 с.

23. Сенько Е. В. Новое в лексике русского литературного языка (70-е гг. XX в.) : автореф. дис. ... канд. филол. наук : спец. 10.02.01 «Русский язык» / Е. В. Сенько. – Ленинград, 1980. – 21 с.

24. Стратулат Н. В. Дериваційні та семантичні неологізми в лексичній системі української мови (на матеріалі тлумачного словника української мови в 20-ти томах) / Н. В. Стратулат : автореф. дис. ... канд. філол. наук : спец. 10.02.01 «Українська мова» / Н. В. Стратулат. – К., 2009. – 20 с.

СЕРГЕЙ ЛУКЪЯНЕНКО

СТАНОВЛЕНИЕ ЛИНГВИСТИЧЕСКОЙ ИННОВАТИКИ:

ПОНЯТИЙНО-ТЕРМИНОЛОГИЧЕСКИЙ И КОНЦЕПТУАЛЬНЫЙ ФАКТОРЫ

В статье исследуется роль понятийно-терминологической и концептуальной аргументации в пользу оформления на базе неологии нового раздела восточнославянского языкознания – лингвистической инноватики. Это направление объединит разноаспектные исследования инновационных процессов и их результатов в системе языка и станет частью общей теории языковой эволюции.

Ключевые слова: эволюция языка, инновация, инновационные процессы, лингвистическая инноватика, неологизм, неология.

SERGIY LUKYANENKO

THE GENESIS OF LINGUISTIC INNOVATION: THE CONCEPT-TERM AND CONCEPTUAL FACTORS

The article studies the issues of the concept-term and conceptual argumentation for registration on the basis of neology the new section East Slavic linguistics – linguistic innovatic. This line of research will combine multi-faceted innovative processes and their results in the language and become part of the general theory of language evolution.

Key words: language evolution, innovation, innovation processes, linguistic innovatic, neologism, neology.

Одержано 18.03.2015 р.